

INDIANKLUBBEN i SVERIGE
c/o Bertil Thörn
Bendzgatan 25
SE-256 57 Ramlösa
Sweden

hemsida: www.indianklubben.org
kontakt : info@indianklubben.org
Plusgiro: 32 57 43 - 3
tel : +46 42 29 13 61
mob. : +46 70 532 96 89

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE Indianklubbsnoteringar nr 15, 2013

ansvarig utgivare: Bertil Thörn
utgivningsdatum: 2013-07-26

*Ni som får det här informationsutskicket via E-post får det för att ni är medlemmar i INDIANKLUBBEN, eller att ni vid något tillfälle på annat sätt har visat intresse för Nordamerikas indianers kultur eller historia.
Om ni inte längre vill ha dessa utskick meddela mig då det via ett mail eller enkelt postkort, brev eller per telefon*

HEJ

Sommaren ångar på. Alla de nya rosorna vi köpte i våras, utom en, tog sig bra och blommar nu fantastiskt. Men gräset skulle behöva lite regn. Vad säger ni på SMHI - kan man lägga in en rekvisition?

För övrigt är naturen fantastisk nu. Ljuset (eller snarare skuggspelet) i bokskogen är otroligt. Skåne är minsann inte bara gula rapsfält. Eller vad säger ni om de här bilderna? Så trodde ni inte att Skåne såg ut... eller? Det här är ju nästan som i den gamla Nordvästern. Man ser sig faktiskt om ibland, för att förvissa sig om att inga irokeser eller huroner smyger bakom bokstammarna med tomahawken i högsta hugg....

INDIANKLUBBENS HISTORIA

Jag fick en fråga från Ola Turesson om vad som hände efter "Uncas" Englunds framgångar i Tiotusenkronorsfrågan och hur det hänger ihop med Indianklubben. Efter att jag författat ett kortare svar till Ola så tyckte han att det svaret kanske borde vara intressant att höra även för andra och föreslog att jag skulle föra in det här.

Så här kommer det svaret något lite omarbetat och en aning utvidgat.

Indianklubben har en lång historia. Det hela började egentligen redan i början av 1950-talet med att några intresserade farbröder mer eller mindre regelbundet träffades hos bankdirektör Olof Norbeck på Sparbanken i Stockholm. Det var helt informella träffar föranledda av att deltagarna hade ett gemensamt intresse. Nämligen Nordamerikas indianers historia och kultur. Det man gjorde var helt enkelt att sitta och utbyta tankar och informationer om allt som rörde ämnet. Tipsa varandra om böcker och annat läsvärt. Berätta om egna upplevelser (en del hade naturligtvis varit i USA eller träffat indianer). Jag vet inte så noga vilka som var med från allra första början, men det lär ha skett på Olof Norbecks initiativ och det var naturligtvis personligheter som han kände. Efterhand letade han säkert upp ytterligare personer. Troligen främst sådana som i ett eller annat sammanhang hade uttryckt sig i skrift. Skrivit böcker eller tidningsartiklar. Vi kan nog nöja oss med att räkna upp några av de personer som jag vet var med på ett relativt tidigt stadium. Så det var, förutom Olof Norbeck och Erik Englund, sådana personer som författarna Albin Widén, Einar Malm, Helmer Linderholm, Viktor Hagberg och Stig Erikson. Det var Kurt Allwén, skådespelaren Lennart Lindberg och, naturligtvis, yrkesetnologer, universitetsfolk och museimänniskor som Åke Hultkrantz och Karl-Erik Larsson med flera. Alla de här var naturligtvis inte med från allra första stunden, men kom till efterhand. Och då speciellt efter att Erik Englund lockats att ställa upp i frågeprogrammet Tiotusenkronorsfrågan på TV 1957. Den tävlingen fick sedan olika efterföljare som "Utmaningen", där "Uncas" ställdes mot den unga Yvonne Svenström, eller "Kvitt eller Dubbelt", där "Uncas" faktiskt förlorade mot Viktor Hagberg från Allingsås. "Uncas" ställde också upp i en annan typ av frågetävling, där de gamla mästarna från

Tiotusenkronorsfrågan fick frågor på allt möjligt annat utom sina specialämnen. Vad jag kommer ihåg av de programmen var att "Uncas" här visade upp en imponerande kunskapsbredd. Han var minsann inte bara expert på indianer. Jag minns att han vid ett tillfälle fick en fråga om namnen på de bergsryggar som finns på Atlantens botten. Och han kunde räkna upp dem alla, som ett rinnande vatten! Otroligt!!!

I takt med att de här tävlingarna blev uppmärksammade tillkom allt flera intresserade och 1960 hade gruppen bestämt sig för att börja ge ut det som blev Indianklubbens Årsbok. I och med det så blev också sammanslutningen allmänt känd och man beslutade sig för att kalla den "Indianklubben", även om det fanns en del som tyckte att det kanske lät lite barnsligt. Jag tror att det möjligen skedde på initiativ från bokförlaget, som antagligen såg den här bokutgivningen som riktad i huvudsak mot ungdom. Jag tror inte man riktigt hade fattat att det här var seriösa "vetenskapligt" inriktade och kunniga experter som beskrev riktig historia. Troligen levde man på förlaget kvar i den förlegade tron att det var vad som på den tiden kallades "pojkböcker" och att ett namn som "Indianklubben" bättre skulle locka den köpgruppen. Man tycker sig kunna se det på de allra första böckernas utformning.

Men som bekant har vi ändå genom åren hållit fast vid namnet och numera tror jag nog att det har blivit ett etablerat begrepp. Ett begrepp som står för "riktig" historiebeteckning - inte bara äventyrsberättelser. Visserligen har vi några gånger haft lite problem med hopblandningar, dels med motorcykelklubben "Indianklubben", (ägare av den gamla motorcykelmodellen Indian), samt även en grupp resglada yngre män, som efter en gemensam utflykt till New York av någon anledning fick för sig att kalla sig Indianklubben och sedan startade upp en hemsida under det namnet. En sida där man bland annat ägnade sig åt att recensera olika restaurangers (i USA) utbud.

För att undvika dessa kollisioner försökte vi döpa om vår organisation till "Indianklubben i Sverige". Men det slog aldrig igenom fullt ut. Det blir antagligen för långt att säga det varje gång. Och vårt försök att internationalisera oss, genom att parallellt med namnet Indianklubben också kalla oss för "Swedish Association for Native American Studies" (SANAS), blev om möjligt ännu längre och krångligare och kom aldrig längre än till skrivbordet. Så vi var och förblev bara Indianklubben - även om vi nu är internationella nog att vänner i såväl Norge som Finland och Danmark. Gott nog!

Själv kom jag med i verksamheten 1965. Jag hade då under ett flertal år haft brevkontakter med "Uncas", som var en mycket vänlig man och flitig brevskrivare - även om han ibland klagade på att han alltför ofta fick frågor från barn som undrade om "indianer borstar tänderna" och annat sådant. Jag har fortfarande kvar alla breven jag fick från honom under de här åren. Kontakten kom till genom att "Uncas", efter sitt genomslag i TV, fick uppdraget att regelbundet skriva i en ungdomstidning (Ungdomsnytt) som då delades ut gratis i skolorna. Ett engagemang där han, förutom regelrätta artiklar, också hade en frågespalt där han svarade på frågor om indianer från vetgiriga ungdomar. Också det har jag kvar i en gammal klippbok.

Det var som en följd av min brevväxling med "Uncas" som jag fick den här chansen att så småningom komma till Stockholm den gången 1965 och träffa alla de här legendarerna.

1973 dog sedan Uncas en alltför tidig död och vi andra fick ta över mera av drivkraften. Det gick lite sådär. Så länge vi kunde hålla igång med årsböckerna var det ingen fara. Men sedan förlagen inte längre var intresserade så var det tämligen nära att sammanslutningen också gick i graven. De allra tidigaste deltagarna gick också bort allt eftersom, så 1980, under ett möte på dåvarande Skansenchefen Nils-Erik Baehrendtz tjänsterum på Skansen, föreslog jag, att vi, för att kunna hålla liv i rörelsen, åtminstone skulle skapa en enkel medlemstidning. Det var tänkt att vara ett kontakt- och informationsforum för medlemmarna. Och så får vi väl säga att det har varit ända sedan dess. Vi var då, när jag började att skicka ut tidningen, bara omkring ett fyrtiotal personer och jag satt och skrev det mesta på maskin och kopierade sedan upp det på lösblad på jobbet, när ingen såg! Men intresset växte efterhand och som mest var vi något över 250 för ett par tre år sedan, för att nu åter vara en krympande skara. Senaste siffran är 168 stycken, eventuellt med ytterligare någon på väg in. (Efter att detta skrevs har vi fått ytterligare en medlem. Se nedan).

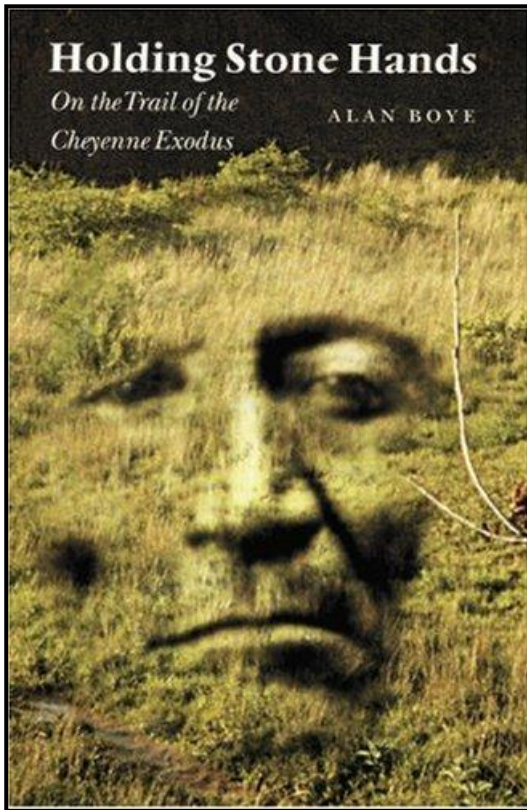
Utav de som var med på ett tidigt stadie är det tyvärr inte så många kvar. Hur länge vi nu förmår hålla denna ärevärdiga sammanslutning vid liv återstår att se. För det behövs nog att nya krafter så småningom tar vid och aktiverar sig. Möjligheten att producera vår tidning i ett pappersformat är också en sak som på lite sikt behöver göras något åt. Vi behöver således flera eldsjälar med idéer och arbetslust. Det kommer inte heller gå att fortsätta med tidningen som nu, när vår nuvarande tryckare (som också är pensionär och gör det här hemma i källaren) lägger av. Då återstår endast att gå över helt till det digitala formatet. Allt annat blir för dyrt. Men självfallet ska vi hoppas på att något dyker upp så småningom och fram till dess får vi försöka hålla oss vid liv så gott det går. Intresset lär i alla fall aldrig riktigt dö ut... hoppas jag... Och er hjälp litat jag på att få även i fortsättningen!

MEDLEMSANTALET

Vårt medlemsantal har nu ökat till 169, genom att Eva Kramer i Oxie, här nere i Skåne, har anslutit sig. Vi hälsar Eva välkommen i gänget och hoppas att du ska trivas med oss.

YTTERLIGARE BOKTIPS

I förra utskicket informerade jag om tre stycken böcker som alla berättade om det våldsamma kriget i de nordöstra landsdelarna. Det krig som brukar kallas "The French and Indian War". Jag har nu just fått hem de böckerna och kanske kommer det ytterligare några kommentarer om deras innehåll, när jag hunnit gå igenom dem lite närmare. Men i samma boksändning passade jag också på att lägga till en fjärde bok. En bok som kanske flera kan vara intresserade av.

Boken i fråga är: **Holding Stone Hands: On the Trail of the Cheyenne Exodus**

skrivet av Alan Boye; BS MA (Author)

Det här handlar om cheyennernas flykt från Indianterritoriet tillbaka till sitt älskade land i norr 1878. Förlagets bokbeskrivning låter så här:

In 1878 approximately three hundred Northern Cheyennes under the leadership of Dull Knife and Little Wolf fled shameful conditions on an Indian Territory reservation in present-day Oklahoma. Settled there against their will, they were making a peaceful attempt to return to their homeland in the Tongue River country of Montana. Despite earlier promises that the Cheyennes could choose to leave the reservation, government officials declared them renegades and sent thousands of soldiers in pursuit.

In 1995 Alan Boye set out on foot to follow Dull Knife's thousand-mile flight through the sparsely populated wilderness of America's high plains. Along the way he was joined by descendents of Dull Knife. *Holding Stone Hands* is the tale of two journeys. Boye provides a vivid, moving account of the Cheyenne's struggle to return to Montana. At the same time, he details the trek he and his Cheyenne companions made through four states and his growing understanding of why the

Cheyenne's longing for their homeland was stronger than their desire to live.

Product Details

- **Hardcover:** 347 pages
- **Publisher:** University of Nebraska Press (August 1, 1999)
- **Language:** English
- **ISBN-10:** 0803212941
- **ASIN:** B005ZODOPE
- **Product Dimensions:** 9.2 x 6 x 1.1 inches
- **Shipping Weight:** 1.4 pounds

Här är två recensioner (på engelska tyvärr):

Editorial Reviews

From Publishers Weekly

In a gracefully written and compassionate account of his return to a dark page in this country's past, Boye, who is white, relates one of the most poignant, if largely forgotten, tragedies of Native American dispossession in the 19th century. In 1878, some 300 Northern Cheyenne Indians, under the leadership of Dull Knife and Little Wolf, fled starvation and disease on an Oklahoma reservation in an attempt to return to their Montana homeland. Pursued by soldiers in running battles for more than 1000 miles (160 mil), the Indians split into two bands, terrorizing settlers along the way with retaliatory rape and murder. When Dull Knife's band was finally captured near the South Dakota border, he resolved to defy the army's order to return to Oklahoma. Knowing that they faced certain death, the Cheyenne escaped again late one winter night; in the brutal fight that ensued, nearly half the band, mostly women and

children, perished. Because of their determination, the survivors of the second band eventually received a reservation of their own in Montana. Boye greatly enriches this story by describing his own hardships retracing the exodus through a starkly beautiful landscape, accompanied by descendants of the surviving Cheyenne. Never mawkish or patronizing, Boye recognizes early on that both journeys belong more to his companions than to himself. By reaching back and touching the suffering of their ancestors, they begin what Native Americans call "a healing," a reconciliation of the past with the present. Sam Spotted Elk Jr., who took the journey with Boye, aptly sums up the tribal spirit that transcends generations: "What we leave behind is what the children pick up from us and carry with them." (Aug.)
Copyright 1999 Reed Business Information, Inc.

From Kirkus Reviews

A noteworthy mix of Native American history and memoir. In the aftermath of Little Big Horn, many Northern Cheyenne Indians were removed from Montana to Oklahoma, far from their ancestral territory. Beset by illness, famine, poverty, and corruption on the part of the government officials who oversaw their reservation, a band of 300 Cheyenne under Chief Dull Knife fled the reservation in 1878 and journeyed more than a thousand miles across the high plains to return to Montana; the federal government declared them to be renegades and sent thousands of soldiers to return them. In 1995 Boye, a professor of English at Lydon State College in Vermont, joined three of Dull Knifes descendants in a journey retracing the Cheyennes difficult road home. Boye is forthright about his reasons for undertaking the trip; when his brother remarks, There's got to be an easier way to get a feel for history than walking a thousand miles, Boye admits, Even with the best of luck, I have less than half my life remaining, and I am dulled into believing that the safety of modern life will insulate me from the enormity of time. Boye and his Cheyenne friends are anything but insulated in their arduous trek; weather-beaten and exhausted, they nonetheless attract (mostly) friendly attention wherever they travel. Boye has a light, winning style, even when he is writing about matters of the utmost seriousness; he introduces and explains complex points of history and anthropology with admirable ease. His prose often attains moments of real beauty, too, as when he writes, All of us are haunted by ghosts, and to try and keep still the fear of their haunting is an endless task. Perhaps our lives are nothing more than a series of exorcisms, a series of delicate dances with the specters of the past. A true contribution to the literature of the Northern Cheyenne past. -- *Copyright ©1999, Kirkus Associates, LP. All rights reserved.*

FÖRSÄLJNINGEN AV CD- OCH DVD-SKIVOR

De CD- och DVD-skivor med bild- och textmaterial från vår senaste medlemsresa som vi erbjöd alla att köpa har hittills resulterat i försäljning av 6 CD-skivor och 11 DVD-skivor. Det har givit ett litet överskott på totalt 180:- som nu har lagts till vår tidningskassa. Vi tackar alla som på det här sättet har bidragit till att förbättra vår kassamarginal. Det går naturligtvis fortfarande att köpa dessa skivor, om någon annan är intresserad.

Det är dels den CD-skiva som innehåller reseberättelsen från vår senaste medlemsresa, samt texterna till merparten av alla de föredrag vi då höll i bussen. Dessutom ett omfattande bildalbum som visar det vi såg vid våra många stopp på olika platser längs vägen.

Vidare är det en DVD-skiva som innehåller ett 25 minuter långt bildspel beledsagat av suggestiv musik. Ett bildspel som jag har kallat "The Old Northwest" och som bygger på dels naturbilder från de områden vi besökte, men också målningar utförda av flera kända konstnärer, som målat av situationer ur det liv man levde här för 250 år sedan.

Priserna är:

CD-skiva (CD-R) med fodral ("slim") 15:- SEK

DVD-skiva (DVD-R) med fodral ("slim") 20:- SEK

Vid köp av båda samtidigt, totalt pris 30:- SEK

Pack och porto tillkommer med 30:- SEK för lev inom Sverige; För utlandsleverans 50:- SEK

Pengarna sättes in på Plusgiro 32 57 43 - 3 (mottagare Indianklubben)

Kom ihåg att notera vem ni är och vad ni betalar för om ni väljer att bara sätta in pengarna på kontot direkt. Annars ber jag er sända ett mail till bertil.thorn@bredband.net med er beställning. Alla medlemmar kan alltså beställa dessa skivor och jag lovar skicka dem så fort jag hinner kopiera upp dem.

KOMMANDE POW-WOWs ATT BESÖKA

Powwow-säsongen intensifieras nu och här är några som kan vara värda att besöka för er som råkar befinna er i närheten vid rätt tidpunkt.

- **20th Annual Julyamsh Pow Wow**
- **When & where:** July 26-28, Greyhound Park, Post Falls, Idaho
- **For more information:** Julyamsh.com

Lite sent påtänkt kanske, men i alla fall... Kanske ni ändå är i närheten. Om inte så kan ni ju planera om och välja det här i stället:

- **50th Annual Shoshone-Bannock Festival Pow Wow**
- **When & where:** August 9-11, Fort Hall, Idaho
- **For more information:** Sbtribes.com/festival

För denna senare, som vi faktiskt besökte under vår medlemsresa 2010 och som verkligen kan rekommenderas, kan ni också via den här Internetlänken se ett drygt 20 minuter långt videoreportage från fjorårets Grand Entry. Verkligen mäktigt!

http://www.youtube.com/watch?v=xOm71eyWyg0&feature=player_embedded

För övrigt kan ni titta in på den här Internetsidan för att hitta ytterligare upplysningar om Powwow I USA

<http://www.powwows.com/>

HEMSIDAN

Besöksstatistiken för vår hemsida tycks nu ha börjat stabilisera sig omkring drygt 100 besök per vecka, vilket nog är en bit under vad det var för ett antal månader sedan. Men under de senaste dagarna har jag försökt intensifiera uppdateringen av händelsetabellen på den flik som heter "Indiankrig". Där finns nu inte mindre än drygt 915 olika händelser beskrivna och flera ska det naturligtvis bli. Jag tror att jag har nämnt det förut, men det kan påpekas på nytt, att rubriken kan vara lite missvisande, då det inte bara är händelser relaterade till krig som redovisas här. En bättre beskrivning vore till exempel "Händelser relaterade till den amerikanska Västerns och indianernas historia". Men det blir för långt att ha som flikrubrik på en hemsida.

Tabellen byggs på undan för undan och det finns naturligtvis mängder med händelser som ännu saknas, men som borde ha varit med. Jag skulle vilja att ni hjälper till och ger mig förslag på sådana händelser som ni saknar, men som ni tycker bör vara med. Ni behöver inte skriva några långa historier själva, utan ge mig bara ett uppslag om vilka händelser ni tycker saknas. I första hand ska det vara händelser som har någon koppling till indianer, men vissa betydelsefulla händelser i den amerikanska Västerns historia platsar också här. Och det kan vara händelser alltifrån den allra tidigaste begynnelsen och fram till våra dagar.

OLIVER RED CLOUD DÖD

Oliver Red Cloud, som var en traditionell ledare bland oglalasiouxerna på Pine Ridge, lämnade jordelivet den 4 juli i år, 93 år gammal.

Han var en fjärde generationens ättling i rakt nedstigande led till den Red Cloud som var den samlande kraften för motståndet mot den vita inflyttningssvågen under 1860-talet.

Oliver, som var son till Charles Red Cloud och barnbarn till Jack Red Cloud, var stammens traditionella talesman mellan åren 1977 till sin död. Han var också ordförande för "Black Hills Sioux Nation Treaty Council".

För mera information om denne ledare och ålderman se vidare denna tidningsnotis från Rapid City Journal:

http://rapidcityjournal.com/news/sioux-nation-chief-oliver-red-cloud-dies-at-age/article_11140583-8c19-5658-a592-ee69ce0948f8.html

RESEMINNE

Jag har precis i dagarna fått ett pikant reseminne från Lars-Erik Karlsson i Markaryd. Ett reseminne som gav mig ett gott skratt. Men det sparar jag till nästa gång, då den här sidan nu känns färdig.

Under tiden, medan ni väntar på den historien, kan ni ju ta en kopp kaffe. Kaffetåren den bästa är... (men det ska vara Zoegas / obetald reklam!). Utan den skulle det vara svårt att vara människa... Ni vet väl att kaffe heter *wakalyapi* på siouxspråket. Jag menar, bara så ni vet, om ni kommer till indianerna någon gång.

Hälsningar
Bertil Thörn